

Čís. 11464.

Ve věci, v níž byl poručenci ustanoven kolisní opatrovník, není poručník oprávněn k rekursu jménem poručence.

Poručník jako poručencův věřitel není vlastním jménem oprávněn k rekursu do usnesení, jímž byl zamítnut poručníkův návrh, by mu byl k úhradě jeho pohledávky proti poručenci vydán poručencův vklad u sirotčí pokladny.

(Rozh. ze dne 8. března 1932, R I 4/32.)

Poručník navrhl na soudě, by mu byly vydány peníze z poručencova vkladu u sirotčí pokladny na úhradu jeho (poručníkovy) pohledávky za výživu poručence. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs poručníkův.

Důvody:

František R. podává dovolací rekurs jako poručník nezl. Bruno R-a. K tomu není oprávněn, poněvadž v této věci byla pro nezletilce podle § 271 obč. zák. ustanovena jako kolisní opatrovnice jeho matka Emilie R-ová. Avšak ani vlastním jménem jako věřitel nezl. Bruno R-a není František R. k dovolacímu rekursu oprávněn. O tom, zda má pohledávka poručencova věřitele v nesporném řízení býti uznána a z poručencova jmění zaplacená, rozhoduje poručenský soud jen s hlediska zájmů poručence (§ 233 obč. zák.); věřitel nemá právo na to, by se tak stalo. Účastníkem tohoto řízení jest jen poručenec, pokud se týče jeho zákonný zástupce, neboť jen on může rozhodnutím přímo ve svých právech býti dotčen (§ 6 zák. o nesp. říz.), nikoli však věřitel, který na rozhodnutí mu příznivém má jen zájem hospodářský. Bylo tudíž dovolací rekurs pro nedostatek podmínek § 37 zák. o nesp. říz. odmítnouti.

Čís. 11465.

Pro žalobu majitele domu na uživatele bytu o náhradu škody, ježto žalovaný, ač pravoplatně vypověděn, nevyklidil ve lhůtě najaté místnosti, čímž prý žalobci ušel zisk, jehož by byl docílil pronájmem místností, kdyby je byl žalovaný včas vyklidil, — jest výlučně příslušným okresní soud podle § 49 čís. 5 j. n.

(Rozh. ze dne 8. března 1932, R I 10/32.)

Žalobou, zadanou na krajském soudě civilním v Praze domáhali se pronajímatelé na žalované zaplacení 43.763 Kč jako náhrady škody, kterou prý jim způsobila žalovaná tím, že se snažila docílití odkladu vyklizení najatých místností, které podle výpovědi měla předsevzít již

dne 1. ledna 1930, a o kteroužto částku prý se žalovaná strana obohatila v tom směru, že za dobu od 1. ledna 1930 do vyklizení platila úplatu, která dnešním bytovým poměrům v Praze neodpovídá. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečné a odmítl žalobu. Důvody: Žalující strana odvolává se v souzeném případě pro své tvrzení, že žalovaná strana byla od 1. ledna 1930 nepoctivým držitelem místností do té doby najatých, ustanovení §§ 335 a 338 obč. zák. Při výpočtu částky, v jejíž výši strana žalovaná jí škodu způsobila a o kterou se obohatila, bere strana žalující za podklad smlouvu nájemní uzavřenou dne 13. června 1930 s ministerstvem zdravotnictví-a tělesné výchovy ohledně nájmu jednoho patra v témž domě za 68.000 Kč ročně a požaduje žalující strana na žalované straně rozdíl mezi částkou žalovanou stranou za 1. a 2. čtvrtletí r. 1930 ve výši 22.744 Kč zaplacenou a nájemném, jež by byla strana žalovaná podle dnešních bytových poměrů musila zaplatiti, a počítá za druhé patro za dobu od 1. ledna do 12. června 1930 jako náhradu 30.647 Kč, za první patro od 1. ledna do 31. května 1930 celkem 28.334 Kč, mimo to za dobu od 1. června do 31. července 1930, od kdy prý teprve následkem readaptací mohla místnosti v prvním patře užívat, což prý zavinila strana žalovaná, ježto neodevzdala místnosti ve stavu, v němž je odevzdati měla, počítá strana žalující na tu dobu jen $\frac{2}{3}$ připadajícího nájemného, tedy částku 7.556 Kč, takže celková úplata, kterou žalovaná strana byla povinna zapraviti, činí podle tvrzení žalobců 66.537 Kč a po srážce placené částky 22.744 Kč zbývá prý částka 43.763 Kč, jejíž zaplacení se žalující strana domáhá. Z uvedeného je patrné, že se žalující strana nedomáhá na žalované straně zaplacení činže, vždyť podle jejího vlastního tvrzení byl nájemní poměr dnem 31. prosince 1929 skončen, žalovaná strana od 14. ledna 1930 používala dříve najatých místností podle tvrzení žalobců bez důvodu, a za toto bezprávné používání domáhá se žalující strana náhrady škody vzešlé jí tím, že žalovaná strana přes pravoplatnou výpověď ve stanovené lhůtě najaté místnosti nevyklidila, čímž prý straně žalující ušel zisk, kterého by byla docílila pronájmem místností, kdyby je byla strana žalovaná včas vyklidila. Jde tedy v souzeném případě o rozepři, jejíž právní důvod tkví ve smlouvě nájemní, a ježto se spor netýká ani jsoucnosti smlouvy nájemní ani zaplacení činže, jest ku projednání sporu toho příslušným výlučně okresní soud ve smyslu § 49 čís. 5 j. n. Podle § 104 druhý odstavec j. n. nemohou úmluvou stran rozepře, které náležejí před soud okresní, vzneseny býti na sborový soud první stolice, takže v souzeném případě jde o nezhojitelnou nepřislušnost dovolaného soudu, k níž soud musí přihlížeti v každém období sporu z úřadu (§ 43 j. n., § 240 druhý odstavec c. s. ř.), a která zakládá zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s. Námitka věcné nepřislušnosti soudu žalovanou stranou vznesena nebyla, první soud o své předmětné příslušnosti nerozhodl, takže ustanovení § 45 první odstavec j. n. tu nemá místa.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalované.

D ů v o d y:

Rekurení odkazuje se na správné odůvodnění odvolacího soudu, jež se srovnává se zákonem a stavem věci jest odůvodněno. K němu se připomíná toto: Jest nerozhodným pro otázku příslušnosti soudu, jak dlouho trval nájemní poměr, zdali do doby tvrzené stranou žalující nebo rekurentem, poněvadž zkoumání příslušnosti v občanských rozepřích děje se podle § 41 j. n. na základě údajů žalobních, leč by soudu už bylo známo, že jsou nesprávné, což v souzeném sporu nebylo. Spisům odporuje tvrzení rekurentovo, že zažalovaná částka jest požadována jako doplatek k nájemnému, neboť částka ta jest výslovně požadována jako náhrada škody způsobené nevyklizením najatého bytu po skončení nájmu. Není tedy pochyby, že jde o spor z poměru nájemního.

Čís. 11466.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Není »nezákonností« (§ 46 (2) zák.), upravil-li soud styky jednoho z rodičů s dítětem, nežili-li rodiče dítěte spolu a jsou-li ve sporu o rozvod manželství. Případnou nevhodnost soudního opatření co do styků rodičů s dítětem nelze podřaditi pod pojem »nezákonností«.

(Rozh. ze dne 8. března 1932, R I 21/32.)

Do usnesení o p a t r o v n í c k é h o s o u d u, jímž byl upraven styk matky s dítětem, podal rekurs otec. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl otcovu dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle ustanovení § 46 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. může, bylo-li usnesení soudu prvé stolice vyšším soudem potvrzeno, býti podán dovolací rekurs jen pro nezákonnost, zřejmý odpor se spisy nebo zmatečnost. Toho však v rozhodovaném případě není. Není nezákonností, že soud upravil styky matky s dítětem; soud byl k tomu oprávněn podle obdoby ustanovení § 142 obč. zák., ani rodiče dítěte spolu nežijí a jsou ve sporu o rozvod manželství. Ostatní obsah dovolacího rekursu doličuje nevhodnost opatření napadeného usnesení. Styky rodičů s dítětem upravuje soud podle § 142 obč. zák. podle volného uvážení, přihlédaje k okolnostem tam uvedeným; případnou nevhodnost takového soudního opatření nelze podřaditi pod pojem nezákonnosti a nemůže nevhodnost býti důvodem dovolacího rekursu (§ 46 a contrario § 42 citovaného zákona).